කට වැසීමේ දේශපාලන සම්ප්‍රදාය

එක්තරා පුවත්පතකින් මට නිහඬවීමට කියා ඇත. එය අණක් නොවුණ ද අණක ස්වරූපය ගනියි. මේ පුවත්පත්වලට ලියන්නන්ට හා ලියන්නියනට මෙන් ම එවාහි කතුවරුනට ද කිසිදු නෛතික හෝ දේශපාලන බලයක් නොමැත. යම් අයුරකින් ඔවුන්ට එවැනි බලයක් තිබිණි නම් ඔවුන් මා නිහඬකරනු ඇත. වාචික ව බැරි නම් ශාරීරකව ම නිහඬකරනු ඇත. තමන් මාක්ස්වාදීන් යැයි කියාගන්නවුන් මොන තරම් මානව හිතවාදයක් ගැන කීව ද, මානව අයිතිවාසිකම් ගැන කීව ද ඔවුන්ට බලය ලැබුණු තැන ඒ මානව අයිතිවාසිකම් අමතක වෙයි. මාක්ස්වාදීහු ෆැසිස්ට්වාදීන්ගේ නිවුන් සහෝදරයෝ වෙති. බලය, එනම් දේශපාලන බලය ඉහළින් ම ලැබුණු විට ඔවුහු ජීවිතඝාතන ද කරති. එහෙත් ඒ කරන්නේ ඊනියා ප්‍රගමනයක නාමයෙනි. මේ කසිකබළුන් මට නිහඬ වීමට කියන්නේ ද ඊනියා ප්‍රගතියක නාමයෙනි. මුබරිකම හැරෙන්නට වෙනත් දක්ෂතාවක් නොදැක්වූවෝ අද ආණ්ඩුවට, විශේෂයෙන් ම එහි ඇතැම් පුද්ගලයන්ට පන්දම් ඇල්ලීමේ හා කඩේ යෑමේ පින නිසා ම කරතෘ මණ්ඩලවලට, අධ්‍යක්ෂක මණ්ඩලවලට පත්වෙති. ජන භක්තිය නොව ජනාධිපති භක්තිය ඇත්තෝ කිසිම තර්කයකට නොමැති පල්හෑලි මගින් පත්තර පිටු පුරවති. අද ශ්‍රී ල නි පක්ෂයට ලොකුම ප්‍රශ්නය වී ඇත්තේ චන්ද්‍රිකා කුමාරතුංග මහත්මිය බව පැවසීම චන්දිභට්ටයනට හිත්වේදනා ගෙන දෙන්නකි. ආරක්ෂක අමාත්‍යාංශය තම අතට පත්කරගැනීමෙන් පසු ඇය රටේ හා ජනතාවගේ ආරක්ෂාව වෙනුවෙන් ඇගේ භාෂාවෙන් ම කියන්නේ නම් සත පහක වැඩක් කර ඇත් ද? මේ රටේ හා ජනතාවගේ ආරක්ෂාව වෙනුවෙන් ඇය විවේචනය කිරීම අනිවාර්යයෙන් ම කළ යුතු වෙයි. ශ්‍රී ල නි පක්ෂයේ ඇත්තන් පක්ෂයට ලැදියාවක් ඇත්නම් ඇය පක්ෂ නායකත්වයෙන් ඉවත්කිරීමට කටයුතු කළ යුතු ය. ඇමතිවරුන්ට බලතල නොදෙන, තමන් විසින් පත්කරන ලද ලේකම්වරුන් හා ලේකම්වරියන් හරහා තම ආධිපත්‍යය පතුරුවන, රටක් ජාතියක් ගැන අබමල් රේණුවක තරමවත් හැඟීමක් නැති, බටහිර බලවතුන් ඉදිරියේ වැඳ වැටෙන, තමන් සියල්ල දන්නා බව සිතන ඇය ජනාධිපතිධුරය දැරූ අවුරුදු දහයක කාලය තුළ චන්දිභට්ටයනට හැරෙන්නට රටට සිදු වූ යහපතක් වේ ද?

මා නිහඬ කිරීමට මේ නිවටයන්ට හා නිවටියනට නො හැකි ය. ප්‍රේමදාස මහතා හා ජී එල් පීරිස් මහතා එකතු වී තවත් නිවට කථිකාචාර්යවරුන් කිහිප දෙනකුගේ සහාය ඇතිව වරක් මා නිහඬකිරීමට උත්සාහ ගත්හ. එහෙත් එය අසාර්ථක විය. මා ශාරීරක ව නිහඬ කළ ද මගේ අදහස් අද මෙරට යම් ප්‍රමාණයකට හෝ තහවුරු වී ඇත. කිසිවකු ඒ අදහස් මගේ අදහස් යැයි ප්‍රසිද්ධියේ නොකියනු ඇත. ඇතැම් විට ඒ අදහස් තම තමන්ගේ බව කියා පෑමට ඇතැමුන් උත්සාහ දරණු ද පෙනෙයි. එහෙත් දිවයින ඇතුළු උපාලි පුවත්පත් ආයතනයේ පුවත්පත්වලට පින් සිදුවන්නට ඒ අදහස් ඒ පළකල දින වකවානු සහිත ව සටහන් වී ඇත. නිවටයන්, කුහකයන්, චෞරයන් හා චන්දිභට්ටයන් කවුදැයි මම හඳුනමි. වසරක පමණ කාලයක් තිස්සේ ඇතැමුන්ට ප්‍රශ්නයක් වී ඇත්තේ මට ජාත්‍යන්තර වශයෙන් සම්මානයක්, ප්‍රදානයක් හෝ කීර්තියක් නොමැති වීම ය. ජාත්‍යන්තර වශයෙන් නොව ජාතික වශයෙන්වත් මට සම්මානයක්, ප්‍රදානයක් හෝ කීර්තියක් අත් වී නැත. එකම එක අවස්ථාවක හැරෙන්නට මා විසින් ලියන ලද පොතක් හෝ වෙනත් යමක් හෝ ගැන විවේචනයක් කළ අයකු ද නැත. මෙරට ඇති බටහිර විශ්ව විද්‍යාලවල හෝ සමාජයේ පිළිගත් පුද්ගලයන්ගේ හෝ ආධිපත්‍යය උපයෝගී කරගනිමින් එවැන්නන්ගේ සහතිකපත් විවේචන ඔස්සේ කීර්තියක් සම්මානයක් ලබාගැනීමේ අවශ්‍යතාවයක් ද මට නැත. මේ සම්මාන හා ප්‍රදාන රික්තයක ලැබෙන දෑ නොවන බව ද මම දනිමි. සෑම සම්මානයක්, ප්‍රදානයක් පිටුපස ම දේශපාලනයක් ඇත. අද ඇත්තේ බටහිර ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතික ආධිපත්‍යය හා බැඳුනු දේශපාලනයකි. ඒ දේශපාලනය බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය හා බැඳුනේ වෙයි. මම බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයේ ආධිපත්‍යය නො පිළිගනිමි. ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය විසින් මා අගය නොකෙරීම මට ප්‍රශ්නයක් නො වෙයි. එය ප්‍රශ්නයක් වී ඇත්තේ නිවටයන්ට හා චන්දි භට්ටයනට ය. මා බටහිර නූතනත්වයේ ප්‍රතිඵල වූ ගණිතය හා විද්‍යාව උගන්වන්නේ මගේ දරුවන් කෙරෙහි වූ වගකීමක් ඇති බැවින් ය. එහෙත් ඒ ඉගැන්වීමේ දී ඒ මා අතින් තදබල විවේචනයකට හසුකෙරෙන බව 1985න් පමණ පසුව මගෙන් ඉගෙන ගත්තෝ දනිති. 1983ට පමණ පෙර මම ද කසිකබල් මාක්ස්වාදියෙක්, බටහිර විද්‍යාවේ ආධිපත්‍යය පිළිගත්තෙක් හා නිවටයෙක් වූයෙමි. ඉන් මිදුණු මා අද උදාන වැකි ලියන්නේ ඇතැම් කරුණුවලින් ථෙරවාදී බෞද්ධ සම්ප්‍රදායේ තෙරුන් හා තෙරණින් වහන්සේ අනුගමනය කරමිනි. ඕල්කට් බෞද්ධයන්ගේ බටහිර ගැති හේතුවාදී කාලාම සූත්‍රය නොව බුදුන් වහන්සේගේ කාලාම සූත්‍රය අනුව මම ඇතැම් කරුණුවල දී විකද්කුදූන් අනුගමනය කරමි. මගේ විකද්කුදූන් ඉහත සඳහන් තෙරුන් හා

© Prof. Nalin De Silva

තෙරණින් වහන්සේ වෙති. එහෙත් උන්වහන්සේ මෙන් නොව වන්දිභට්ටයන්ට, කුහකයන්ට හා නිවටයන්ට වාචිකව පහරදීමට මම කටයුතුකරමි.

නිවටයන්, කුහකයන් හා වන්දි භට්ටයන් නො දැන සිටිය ද දිවයින, විශේෂයෙන් ම ඉරිදා දිවයින, විදුසර හා දි අයිලන්ඩ් පුවත්පත් කියවන්නෝ අළුත් අදහස් රාශියක් දනිති. ලංකාවේ පළවන පැරණි පුවත්පත පමණක් කියවන්නෝ පුවත්පත ආරම්භ කළ අවධියේ තිබූ දැනුම පමණක් දනිති. වාස්තවිකත්වය, යථාර්ථවාදය, විද්‍යාත්මක විධි ක්‍රමය ආදිය මිථ්‍යාවන් පමණක් බව ඉරිදා දිවයින කියවන බොහෝ වැඩිහිටි පාඨකයන් පමණක් නොව විදුසර කියවන බොහෝ සිසුහු ද දනිති. දැනට අවුරුදු පහළොවකට පමණ ඉහත දී මේ කරුණු සම්බන්ධයෙන් දිවයින පුවත්පතේ අප හා වාදකළෝ එමට වූහ. ඔවුන් අතර මුබරිකමට වඩා යම් දක්ෂතා තිබූ අය ද වූහ. අද ඔවුහු වාදයට නො එළඹෙති. එහෙත් ආණ්ඩුවට පන්දම් ඇල්ලීම හැර වෙනත් දෙයක් නොදත් කතුවරු කුමක් දනිත් ද? එයට පිළිතුර ආණ්ඩුවට පන්දම් ඇල්ලීම බව තේරුම්ගැනීමේ හැකියාවක් වන්දිභට්ටයනට නැත. මේ කතුවරු සිංහල පුවත්පත්වල මෙන් ම ඉංගිරිසි පුවත්පත්වල ද වෙති. සමාජයේ ප්‍රගමනය කුමක්දැයි තීරණය කරන්නෝ වන්දිභට්ට කතුවරු හා ඔවුන්ගේ පුවත්පත්වලට ලියන කසිකබල් ලේඛක ලේඛිකාවෝ නො වෙති. මොවුන් දන්නා එකම ප්‍රගමනය බටහිර නූතනත්වයේ ප්‍රගමනය ය. අවුරුදු පන්සියයක පමණ කාලයක් තිස්සේ බටහිර නූතනත්වය අප වෙත පටවන්නේ ආක්‍රමණකාරීව ය. ඒ ආක්‍රමණය වසන්කිරීමට බටහිරයන් අපට වචනයක් ද දී ඇත. ඒ උත්තරාරෝපණය ය. මෙහි ඇත්තේ ඊනියා උත්තරාරෝපණයක් නොව නග්න ආක්‍රමණයකි. බටහිර නූතනත්වයේ ඇතැම් අංග අපට අවශ්‍ය පරිදි අවශෝෂණය කිරීමට මම විරුද්ධ නො වෙමි. එහෙත් වන්දිභට්ටයනට හා නිවටයනට අවශෝෂණය යනු කුමක්දැයි තේරුම්කිරීමට මා සූදානම් නැත. බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයේ ආක්‍රමණයට විරුද්ධවන්නන් සමාජ ප්‍රගමනයට විරුද්ධවන්නන් ලෙස හඳුන්වන්නෝ නූතනත්වයේ වරප්‍රසාද භුක්තිවිඳින ඒජන්තයෝ වෙති. මේ වන්දිභට්ට ඒජන්තයන් එකක් පැහැදිලි කර ඇත. බටහිර නූතනත්වයේ මෙන් ම මාක්ස්වාදයේ ද ඇතැයි කියන අදහස් ප්‍රකාශකිරීමේ අයිතිය මිථ්‍යාවක් බව ඔවුහු පෙන්නුම් කරති. ඔවුන් මට කට පියාගන්නට යැයි කියන්නේ බටහිර නූතනත්වයේ ආධිපත්‍යය නොපිළිගන්නන්ට ඊනියා අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ අයිතිය නැති බව පෙන්වමිනි.

මහා පිපිරුම පමණක් නොව ඩාවින්ගේ පරිණාමවාදය ද ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතියෙහි නිර්මාණය කෙරුණේ වෙයි. මහා පිපිරුම ගැන කිසිවක් නොදන්නා ලේඛිකාවක් විශ්වයේ ඉතිහාසය අවුරුදු බිලියන දහතුනයි දශම හතකට එහාට ගෙන ගොස් ඇත. මොවුන්ට මහා පිපිරුම හා පරිණාමවාදය ද නිව්ටන්ගේ ඊනියා අවස්ථිති රාමු ද චලිත නියම ද මාක්ස්ගේ ඓතිහාසික භෞතිකවාදය ද ක්‍රිස්තියානි/කතෝලික බව විදුසර කියවන සිසුන්ගෙන් අසාගත හැකි වුව ද ඒ තේරුම්ගැනීමට ශක්තියක් නොමැති බව ඔවුන්ගේ ලිපිවලින් පැහැදිලි වෙයි. එබැවින් මා විසින් ලියන ලද මාක්ස්වාදයේ දරිද්‍රතාවය, අපෝහකයේ රූපිකය, විද්‍යා කතන්දර, මගේ ලෝකය ආදිය කියවීමට නිර්දේශකිරීම ඵලක් නැති ක්‍රියාවකි. සංස්කෘතිය, ඒ හරහා ඇතිවන අන්තර්ඥානය, දැනුම නිර්මාණය කිරීම, දැනුම සංස්කෘතියට සාපේක්ෂ බව ආදිය වන්දිභට්ට කතුවරුනට තේරුම්ගැනීමට මේ බවයෙහි නොව සසරෙහි බොහෝ කලක් ගතවනු ඇත. හේතුවාදයට කිනම් ආකාරයක හෝ මූලහේතුවක් ඇති බවත් ඒ මූලහේතුව දෙවියන් වහන්සේ සමග සමරූපී බවත් දැන ගැනීමට ඔවුන්ට අර ලේඛිකාව විසින් නිර්මාණය කර ඇති ඉතිහාස කාල පරිච්ඡේදය ම යනු ඇත.

දැනුම ඉන්ද්‍රිය පද්ධතියට, සංස්කෘතියට හා මනසට සාපේක්ෂව මනස විසින් නිර්මාණය කෙරෙන්නක් ය යන දැනුම අප විසින් නිර්මාණය කෙරී තරමක කලක් ගත වී ඇත. බටහිර ප්‍රොතෙස්තන්ත ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයේ ලිබරල් ධනවාදී දැනුම් ග්‍රීක යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි චින්තනයෙහි බිහි වී ඇත. අදාළ ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතිය බිහිවූයේ කතෝලික චින්තනයට විරුද්ධව යමින් ය. මාක්ස්වාදය හා ෆැසිස්ට්වාදය කතෝලික චින්තනයේ ප්‍රතිඵල වෙයි. එකම කාසියේ දෙපැත්ත වූ ඒ දැනුම් පද්ධති දෙක කතෝලික චින්තනයෙහි බිහිකෙරුණේ ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතියට එරෙහිව කරන ලද අන්තිම සටන ලෙස ය. කසිකබල් මාක්ස්වාදීන් මගේ කට වැසීමට කියන්නේ ඔවුන්ගේ සම්ප්‍රදායෙහි ය. අන්තිම සටනට කම්කරුවන් සොයාගැනීමට නොහැකි වූ මාක්ස්වාදීහු සටනින් පළාගොස් ප්‍රොතෙස්තන්ත ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයට ආවඩති. අපි පසුව මාක්ස්වාදය ෆැසිස්ට්වාදයේ නිවුන් සොහොයුරා ලෙස කතෝලික චින්තනයෙහි බිහි වූ අයුරු සාකච්ඡා කරමු. එහෙත් ඒ ලොම්හැළුණු මාක්ස්වාදී කතුවරුන් සඳහා නො වෙයි. ඔවුන්ගේ අන්තිම සටන ආණ්ඩුවට පන්දම් ඇල්ලීම සඳහා ය ~

© Prof. Nalin De Silva